

Arrest

nr. 119 731 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VALKIERS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 augustus 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 juli 2013.

1.3. Op 19 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 1 oktober 1992 te Al Silah Al Gharbayah, een dorp in de provincie Al Minya. U bent een orthodox, koptische christen. U volgde hoger middelbare school tot op uw zestiende jaar en werkte nadien kort in de plaatselijke landbouwsector. U stelt ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hoewel uw hoofdverblijfplaats zich in Al Silah Al Gharbayah bevond, werkte en woonde u vanaf uw 17e voornamelijk in Deir el-Surian, een klooster in Wadi El Natrun, provincie Al Beheira. Gedurende drie jaar keerde u elke twee maanden terug naar huis voor een tweetal weken, waarna u opnieuw naar het klooster trok. Omwille van onderstaande problemen zag u zich evenwel genoodzaakt hiermee te stoppen en Egypte te ontvluchten.

Allereerst beschrijft u een incident op 1 april 2012. Onderweg naar huis kwam u in een van de straten van Al Silah Al Gharbayah een moslimmeisje tegen. U herkende haar vanuit het dorp, zij heette F.(...) M.(...) Z.(...). Toen u haar in tegenovergestelde richting naderde, begon zij plots te roepen. F.(...) M.(...) Z.(...) beschuldigde u van aanranding en poging tot verkrachting. Zij scheurde haar kleren kapot en bedekte haar lichaam dan onmiddellijk weer. U vermoedt dat zij u, een actieve christen, wilde bekeren tot de islam. Op straat bevonden zich op dat moment vijf à zes personen. U noemt er twee van, met name A.(...) A.(...) H.(...) en S.(...) A.(...) Z.(...), beide moslims. Naar aanleiding van haar geschreeuw kwamen echter steeds meer en meer mensen uit hun huizen naar buiten. Met de uiterst gespannen en soms gewelddadige relatie tussen christenen en moslims in uw achterhoofd, liep u meteen weg. Als die mensen u konden oppakken, zouden zij u zeker doden, zo gelooft u. Twee van hen achtervolgden u even maar u kon ontsnappen door in een auto te springen.

U verliet het dorp definitief en schulde een week lang bij uw oom in Caïro. Op 18 april 2012 besloot u Egypte voor de eerste maal te ontvluchten. Per boot reisde u illegaal naar Italië waar u vervolgens door de politie werd onderschept. Op 2 mei 2012 bent u vanuit Palermo door de Italiaanse autoriteiten gerepatrieerd naar Caïro. Gedurende de twintig dagen die daarop volgden, verbleef u opnieuw bij uw oom in Caïro. Van 20 mei 2012 tot 28 juni dook u onder bij kennissen van uw smokkelaar in Caïro. Naderhand wachtte u uw vertrek uit Egypte af bij de smokkelaar zelf in Alexandrië. Op 23 juli 2012 nam u dezelfde vluchtroute per boot naar België. Op 29 juli 2012 kwam u alhier aan en op 2 augustus 2012 vroeg u asiel aan.

U verwijst tevens naar de onrechtvaardige situatie en behandeling van de koptische minderheid in uw regio. U verklaart dat de kopten in Egypte gediscrimineerd worden en geen rechten worden toebedeeld. Persoonlijk haalt u aan dat u geslagen werd op school.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, het huurcontract van het appartement van uw oom, een kopie van de identiteitskaart van uw oom, uw originele doopcertificaat en een attest van de priester.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Hierbij dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent het incident op 1 april 2012 dermate onwaarschijnlijk en onsamenhangend zijn dat aan uw asielmotieven weinig geloof kan worden gehecht.

Zo is het binnen de context die u schetst weinig waarschijnlijk dat een willekeurige vrouw op straat, met wie u trouwens nooit eerder problemen kende, zonder enige aanleiding hiertoe haar kleren kapot scheurt, haar lichaam onmiddellijk weer bedekt en u beschuldigt van verkrachting. Des te onwaarschijnlijker is dit voor een moslima, die zoals algemeen bekend vanuit een persoonlijke geloofsovertuiging bijzondere aandacht schenkt aan het bedekken van het lichaam. U gevraagd waarom u denkt dat zij dit deed, haalt aan dat het is omdat u een christen bent en "zij" nog iemand naar de islam willen bekeren. U verder doorgevraagd waarom dat zij precies u en niet een van de andere christenen uit het dorp heeft beschuldigd, stelt dat u één van de jongeren uit het dorp bent en ook actief tewerkgesteld was in Dir El Siryan waar u ook veel activiteiten voor de kerk deed. U voorgelegd of het niet veel gemakkelijker zou geweest zijn om iemand te bekeren die niet zo actief was voor de kerk, antwoordt dat u het niet weet, dat u gewoon aan het wandelen was en het gewoon is gebeurd (CGVS, p.18). Niet alleen baseert u uw uitleg louter op vermoedens – u heeft immers niet met haar gesproken daar u onmiddellijk vluchtte (CGVS, p.18)-, ook oogt het onwaarschijnlijk dat iemand u op de door u uiteengezette manier zou willen bekeren.

Opmerkelijk is ook uw eerste reactie op het incident. Niet alleen heeft u geenszins gereageerd op de beschuldiging van het meisje, ook liep u onmiddellijk weg (CGVS, pp.16-18). Van iemand die in

het openbaar lukraak en onterecht beschuldigd wordt van verkrachting, lijkt het logischer dat hij zich verzet en deze aanklacht betwist. U gevraagd hoe de omstaanders precies op haar geroep hebben gereageerd, stelt u het niet te weten omdat u onmiddellijk wegliep (CGVS, p.17). Het is echter wat voorbarig om te veronderstellen dat niemand in uw voordeel zou willen getuigen en dan ook zomaar weg te vluchten. Dat de moslims in de meerderheid zijn, geen genade hebben en geen twee keer nadenken om iemand te doden, is zonder doorslaggevende aanwijzingen weinig overtuigend en kan bijgevolg niet automatisch als waar worden aangenomen (CGVS, p.21). U, voorgelegd dat die vijf of zes personen toch gezien hadden dat u niets gedaan had, beweert dat alle mensen uit hun huizen naar buiten kwamen. U nogmaals dezelfde vraag gesteld, beweert dat die moslims u geen kans zouden geven en de mensen uit hun huizen naar buiten begonnen te komen. Moesten zij (cf. de moslims op straat) u evenwel oppakken, zouden zij u doden, zo vermoedt u (CGVS, pp.16-17). U gevraagd waaruit u dit afleidt, verwijst u naar andere problemen bij andere mensen. U geeft het voorbeeld van uw buurman S.(...) A.(...) M.(...) waarvan u stelt dat hij dezelfde problemen heeft gekend, dat hij opgepakt en opgehangen is. U geïnformeerd naar de reden hiervoor, vertelt u dat hij hetzelfde heeft meegemaakt als u, dat jullie als ongelovige mensen beschouwd worden en niet met die mensen (cf. moslims) kunnen omgaan. U nogmaals gevraagd wat hem dan concreet is overkomen, vertelt u zijn verhaal dat nauwelijks gelijkenis toont met het uwe. Zo was S.(...) A.(...) M.(...) naar de vader van een christelijk meisje gestapt om hem in te lichten over haar relatie met een moslim jongen. Omdat de familie hem niet geloofde, werd hij twee jaar geleden gedood. U stelt dat de moslims de ouders waren (CGVS, pp.19-20). Een dergelijk verhaal kan uw vermoedens dan ook niet onderbouwen. Wat voorts de afwezigheid en de vooringenomenheid van de politie betreft die u als bijkomende reden opgeeft waarom de moslims op straat u zouden doden, moet worden gesteld dat een dergelijk blote bewering evenmin aantoonbaar is waarom de moslims op straat u in dit specifieke geval ook effectief zouden doden.

Moest er toch nog enig geloof kunnen worden gehecht aan dit voorval, dan nog dient te worden opgemerkt dat het gaat om een eenmalig incident dat, voor zover u het kan aangeven, zonder gevolg is gebleven. Voorheen kende u overigens nooit eerder problemen met F.(...) M.(...) Z.(...) (CGVS, p. 16 & p.18). Ook na het incident op 1 april 2012 kende u persoonlijk geen concrete problemen meer (CGVS, p. 19 & pp.21-22). U gepolst naar uw familie, stelt dat u niet weet of zij problemen kregen. Hierbij vermeldt u dat het uw probleem is en dat uw familie hier niets mee te maken heeft (CGVS, p.21), evenals dat zij in uw geboortedorp zullen blijven wonen ook al worden zij daar beroofd van hun vrijheid (CGVS, p.22). Van enige indicatie dat zij sinds uw vertrek uit Egypte persoonlijk het gelag moeten betalen voor uw problemen is bijgevolg geen sprake. Evenmin kan u enige concrete aanwijzingen opgeven dat u sinds het incident op 1 april 2012 persoonlijk gezocht wordt. U hier meermaals naar gepeild, vervalt telkens opnieuw in algemene stellingen over de slechte situatie van kopten in Egypte, de onderdrukking van en geweldpleging op kopten door de moslims, etc. Uiteindelijk stelt u niet meer te weten wat er na het incident op 1 april 2012 nog gebeurd is, niets meer vernomen heeft van die moslims op straat en iedereen in het dorp gewoon verlaten heeft zonder terug te keren (CGVS, pp.22-23). Zelfs wanneer u gevraagd wordt of u dan zo'n drastische beslissing nam om uw land te ontvluchten zonder dat u aanwijzingen had dat u werd gezocht, blijkt u geen aanwijzingen te kunnen geven. U komt niet verder dan u af te vragen of u had moeten wachten tot u dood was vooraleer een beslissing te maken. Daarnaast stelt u dat het om mensen van Said gaat en dat die niet nadenken (CGVS p.24).

Tot voor uw eerste vertrek uit Egypte op 18 april 2012, maar ook gedurende de twee maanden en half na de repatriëring vanuit Italië tot aan uw tweede vertrek uit Egypte, zijnde van 2 mei 2012 tot 23 juli 2012 verbleef u aldus steeds probleemloos in Caïro en Alexandrië. U gevraagd waarom u zich niet bij uw oom in Caïro kon vestigen, haalt u aan dat u dit niet kon. U verduidelijkt door te stellen dat de moslims u misschien toch in Caïro zouden komen zoeken en u daar ook zeker zouden doden, moesten zij u vinden. In dit verband verwijst u naar het feit dat de moslims op dat moment aan de macht zijn (CGVS, p.22). U haalt echter geen enkel element aan dat aantoonbaar is dat u zich niet bij uw oom zou kunnen vestigen. Integendeel zelfs, kort voordien verantwoordt u zelf nog dat u bij hem geen problemen kende omdat de mensen uit uw regio, moeilijk te weten zouden kunnen komen dat u in het verre Caïro was (CGVS, p.21).

De vaststelling dat u geen aanwijzingen kan geven dat u sinds de dag van het incident gevisieerd wordt, doet concluderen dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding

geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U maakt tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding van het feit dat kopten een minderheid zijn in uw regio, dat zij op een onrechtvaardige manier behandeld worden, onderdrukt en gediscrimineerd worden (CGVS, p.14 & pp.24-26). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte zonder deze te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het enige concrete element van discriminatie dat u zelf aanhaalt, is dat u op school altijd geslagen werd (CGVS, p.24). Dit betreft slechts een blote bewering en kan bovendien niet worden beschouwd als een voldoende ernstige vorm van discriminatie om te spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien gaat het om feiten die zich jaren voor uw vertrek uit Egypte zouden hebben afgespeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om, op basis van uw vluchtrelaas, uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst hebben uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte en uw originele doopcertificaat slechts betrekking op uw identiteit en religie, gegevens die hier niet ter discussie staan. Daarnaast doen het huurcontract van het appartement van uw oom en de kopie van zijn identiteitskaart geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtredenen. Hetzelfde geldt voor het attest van de priester waarop hij louter bevestigt dat u gedurende een periode in het klooster van El Siryan heeft gewerkt, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het zorgvuldigheidsbeginsel, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de redenen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker wijst er daarnaast ook op dat hij bij een terugkeer naar Egypte zal worden opgeroepen voor de legerdienst, waarvoor men vanaf zijn twintigste levensjaar wordt opgeroepen en welke verplicht is, en stelt dat, verwijzende naar informatie bijgevoegd aan zijn verzoekschrift, ook in het leger Koptische christenen worden gediscrimineerd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het zorgvuldigheidsbeginsel, benadrukt verzoeker dat hij een Koptische christen is en hieraan niet wordt getwijfeld door de commissaris-generaal, en dat hij bijgevolg een risicoprofiel heeft. Verzoeker oppert dat zijn terugkeer naar en leven in zijn land van herkomst onmogelijk is, gelet op de vicieuze cirkel van de aanhoudende en alomtegenwoordige discriminatie van en het (sektarisch) geweld jegens de Koptische christenen in Egypte. Deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt, aldus verzoeker, tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt. Waar de commissaris-generaal, zo merkt verzoeker op, gewag maakt van en zich verschuilt achter het feit dat het aantal christelijke slachtoffers tot op heden beperkt is gebleven, dient te worden benadrukt dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers, gelet op het feit dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk spreekt over “een reëel risico op ernstige schade” door onder andere “onmenselijke of vernederende behandeling”. Verzoeker verwijst voorts naar en citeert uit verschillende objectieve bronnen (bijgevoegd aan zijn verzoekschrift) waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk onder de voorwaarden van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus valt. Hij merkt verder op dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het Vluchtelingenverdrag te vallen en de erkenning van de vluchtelingenstatus toe te kennen. Minstens moet, zo poneert hij, het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging worden aanzien. Hij besluit dat er in zijn hoofd derhalve wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *“Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence”* van Amnesty International van 20 augustus 2013, het rapport *“Egypt: ‘There was no door on which I did not knock’ - Coptic Christians caught in attacks and state’s failures”* van Amnesty International van juli 2013, het rapport *“Egypt: Mass Attacks on Churches”* van Human Rights Watch van 21 augustus 2013, de artikelen *“Egypt: Christians scapegoated after dispersal of pro-Morsi sit-ins”* en *“Sterke toename geweld tegen christenen in Egypte”* van Amnesty International van 9 oktober 2013, het artikel *“Egypt: gunmen open fire at Coptic Christian wedding in Cairo”* van The Guardian, het internetartikel *“Violence in Egypt is Focus of Hearing on Int’l Human Rights Day”* van (op de site van) het Amerikaanse parlementslid Chris Smith, het rapport *“How long are we going to live in this injustice? Egypt’s Christians caught between sectarian attacks and state inaction”* van Amnesty International van oktober 2013, het rapport *“Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (Juli 2013-October 2013)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 17 oktober 2013, het artikel *“Egyptian soldiers killed in Ismailiya and Sinai attacks”* van BBC News van 7 oktober 2013, het artikel *“Egyptian Soldiers Killed in Sinai Attack”* van The New York Times van 20 november 2013, het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Egypte van 25 november 2013, en het artikel *“Mikail, a young Coptic who fled Minya: Christians persecuted by Muslim Brotherhood, but also Mubarak”* van Asia News Italy van 13 september 2013.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen omtrent het incident op 1 april 2012 dermate onwaarschijnlijk en onsamenhangend zijn dat aan zijn asielmotieven weinig geloof kan worden gehecht, (ii) in het geval er toch enig geloof aan zou kunnen worden gehecht, het slechts om een eenmalig incident gaat dat, voor zover verzoeker het kan aangeven, zonder gevolg is gebleven, en hij niet aantoont dat hij zich niet bij zijn oom in Caïro zou kunnen vestigen, (iii) het feit dat hij op school altijd werd geslagen, een blote bewering betreft en niet kan beschouwd worden als een voldoende ernstige vorm van discriminatie om te spreken van een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag, en het bovendien om feiten gaat die zich jaren voor zijn vertrek uit Egypte zouden hebben afgespeeld, (iv) hoewel de situatie voor Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (v) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de documenten die hij voorlegt voormelde conclusies niet kunnen wijzigen.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker verschillende van de weigeringsmotieven citeert en hier kritiek op uit.

2.5. Verzoeker onderneemt geen ernstige poging om de verschillende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing *in concreto* te ontcrachten of weerleggen. Hij beperkt zich thans in zijn verzoekschrift immers hoofdzakelijk tot het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging, het veelvuldig wijzen naar, citeren en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het verwijzen naar de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent en uitgebreid toelichten van de problematische situatie van de Koptische christenen in Egypte.

2.6.1. Zo stelt verzoeker zeer algemeen, verwijzende naar (de bijgebrachte informatie aangaande) de verschillende aanvallen tegen Koptische christenen het voorbije half jaar, dat het *“gezien de problemen tussen moslims en koptische christenen (...) niet onwaarschijnlijk”* is *“dat een moslim meisje hem van aanranding beschuldigd”*. Deze algemene uitleg, waarmee hij de appreciatie (en bevindingen) van de commissaris-generaal dienaangaande louter tegenspreekt, en de *dito* stelling dat, hetgeen wellicht en helaas een zeer spijtige realiteit is, er *“zeker moslims”* zijn *“die de haat tegenover koptische christenen nog willen doen groeien”* maken, in weerwil van wat hij voorhoudt, zijn verklaringen omtrent het beweerde incident op 1 april 2012 plotsklaps niet meteen meer samenhangend of minder waarschijnlijk. Het doet niets af aan, noch weerlegt het de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers verhaal omtrent het beweerde voorval begin april 2012 louter op vermoedens berust, gelet op o.a. het feit dat hij onmiddellijk wegluchtte toen het moslimmeisje hem zonder enige aanleiding valselijk van aanranding en poging tot verkrachting zou hebben beschuldigd, en het, dit ook in het

bijzonder, *in se* zeer onwaarschijnlijk overkomt dat iemand hem op de door hem uiteengezette manier zou (hebben) willen bekeren. Het is, gelet op de problemen in Egypte tussen Koptische christenen en moslims, en het feit dat, aldus verzoeker, er zeker moslims zijn die de haat tegenover Koptische christenen nog willen doen toenemen, allerm minst waarschijnlijk of aannemelijk dat de moslima, F.M.Z. genaamd, verzoeker, een jongen uit haar dorp en actief lid van de kerk, zou hebben trachten te bekeren, én dan nog wel op een dergelijke manier, met name door hem valselijk te beschuldigen van aanranding en poging tot verkrachting.

2.6.2. Hoe dan ook, daargelaten van de vraag naar de geloofwaardigheid van het beweerde incident brengt verzoeker geen concrete aanwijzing aan waaruit zou blijken dat hij sinds het bewuste voorval op 1 april 2012 (nog) persoonlijk werd gezocht.

Uit verzoekers verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij sinds het bewuste incident begin april 2012 persoonlijk geen concrete problemen meer kende. Hij verliet definitief zijn geboortedorp en verbleef sindsdien, tot voor zijn eerste vertrek uit Egypte op 18 april 2012 en ook gedurende de twee maanden en half na zijn repatriëring op 2 mei 2012 door de Italiaanse autoriteiten, steeds probleemloos in Caïro en Alexandrië.

Verzoeker heeft geen weet of zijn ouders, met wie hij blijkens zijn verklaringen af en toe nog contact heeft en met wie het, zo blijkt uit hun gesprekken, goed gaat (gehoorverslag CGVS 1 juli 2013, p. 11), of zijn broers en zussen, die net als zijn ouders nog steeds in zijn geboortedorp Al Silah Al Gharbeyah wonen, (ooit) omwille van hem problemen hebben (gekregen). Hij is dienaangaande totaal onwetend en er is geen enkele indicatie in die zin. Uit niets blijkt bovendien en verzoeker -die zich overigens tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal omtrent zijn contacten met Egypte manifest tegensprak door in eerste instantie te beweren dat hij met niemand in Egypte nog contact had en tijdens een later tijdstip op het gehoor te verklaren dat hij af en toe nog met zijn ouders spreekt/belt (*Ibid.*, p. 3 en 11)- toont niet aan, noch maakt hij aannemelijk zijn familie hierover (uitvoerig) te hebben bevroegd, hetgeen moeilijk te rijmen valt zijn verklaarde vrees voor vervolging en de ernst ervan ernstig relativeert. Gelet op het feit dat verzoekers geboortedorp, waar de beweerde vervolgingsproblemen zich zouden hebben afgespeeld en alwaar verzoekers ouders en broers en zussen nog steeds wonen, blijkens verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal "*klein*" is, een "*kleine gemeenschap*" waar "*iedereen (...) iedereen*" kent en waar de moslimgemeenschap in de meerderheid is (*Ibid.*, p. 16), en gezien zijn occasionele (telefonische) contacten met zijn ouders, is het erg waarschijnlijk dat in het geval zijn familie sinds zijn vertrek omwille van hem problemen zou hebben gekend, hij dit via hen zou hebben vernomen. Verzoekers betoog dat het normaal is dat de familie van geviseerde Koptische christenen zich buiten de kwestie tracht te houden, doet hier niets aan af. Het wijzigt niets aan de vaststelling dat uit niets blijkt en verzoeker geen weet heeft of zijn familie na zijn vertrek (uit het geboortedorp) problemen omwille van hem zou hebben gekregen.

Verzoeker betwist weliswaar dat het beweerde voorval begin april 2012, zo oordeelde de commissaris-generaal, "*een eenmalig incident*" betreft (bestreden beslissing, p. 2), doch niet de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat het "*voor zover*" verzoeker "*het kan aangeven, zonder gevolg is gebleven*" (*Ibid.*). Hij toont het tegendeel hoe dan ook niet aan, noch maakt hij dit aannemelijk. Verzoeker toont immers niet *in concreto* aan, noch maakt hij enigszins aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst sinds het beweerde incident op 1 april 2012 en tot op heden persoonlijk zou worden gezocht en vervolgd, en dat zijn vrees (omwille van dit incident) aldus actueel zou zijn.

2.6.3. Verzoeker brengt, los van het al dan niet actueel karakter van zijn ingeroepen vrees omwille van het bewuste incident, bovendien niets in tegen de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat hij geen enkel (concreet en valabel) element aanhaalt dat aantoonst dat hij zich niet bij zijn oom in Caïro zou kunnen vestigen. Hij laat dit pertinente motief geheel ongemoeid en onderneemt geen enkele poging om het (*in concreto*) te ontcrachten of weerleggen.

2.6.4. Waar verzoeker, verwijzende naar enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken, (meer in het algemeen) oppert dat het omwille van de aanhoudende en alomtegenwoordige discriminatie van en het sektarische geweld jegens de Koptische christenen in Egypte voor hem onmogelijk is om terug te keren naar en te leven in zijn land van herkomst, wijst de Raad op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze als volgt oordeelt: "*Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te*

worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”

Naast het beweerde voorval op 1 april 2012, waarvan verzoeker niet aantoont dat indien er enig geloof aan kan worden gehecht zijn vrees omwille van die gebeurtenis actueel is (en hij zich niet bij zijn oom in Caïro kan vestigen), maakte verzoeker -die thans in zijn verzoekschrift aangeeft niet te begrijpen van waar de commissaris-generaal het haalt dat het slechts om eenmalig incident gaat nu hij tijdens zijn gehoor ook aangaf altijd het slachtoffer te zijn geweest van discriminaties en pesterijen- tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal tevens melding van een onrechtvaardige behandeling van en discriminaties jegens hem en andere Koptische christenen in Egypte. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen hieromtrent op pertinente wijze in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“U maakt tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding van het feit dat kopten een minderheid zijn in uw regio, dat zij op een onrechtvaardige manier behandeld worden, onderdrukt en gediscrimineerd worden (CGVS, p.14 & pp.24-26). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte zonder deze te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het enige concrete element van discriminatie dat u zelf aanhaalt, is dat u op school altijd geslagen werd (CGVS, p.24). Dit betreft slechts een blote bewering en kan bovendien niet worden beschouwd als een voldoende ernstige vorm van discriminatie om te spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien gaat het om feiten die zich jaren voor uw vertrek uit Egypte zouden hebben afgespeeld.”*

De Raad stelt ook vast dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de slagen die hij op school zou hebben moeten incasseren, feiten die gelet op zijn verklaring op zijn zestiende de schoolbanken te hebben verlaten van 2008 en eerder dateren (gehoorverslag CGVS 1 juli 2013, p. 9), noch over andere feiten van discriminatie jegens zijn persoon. Hij maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken immers enkel en alleen melding van het incident op 1 april 2012.

2.6.5. Met zijn stelling dat hij bij een terugkeer naar Egypte zal worden opgeroepen voor de (volgens hem vanaf de leeftijd van twintig jaar) verplichte legerdienst en dat, verwijzende naar een als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd artikel, ook in het leger Koptische christenen worden gediscrimineerd, toont verzoeker niet aan in Egypte bij een eventuele legerdienst te zullen worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico te zullen lopen op het lijden van ernstige schade. De Raad wijst erop dat het behoort tot de nationale soevereiniteit van een staat om dienstplichtigen ter bescherming van haar grondgebied op te roepen, en deserteurs met een eventuele gevangenisstraf te sanctioneren. Voorts dient te worden vastgesteld dat het artikel omtrent een 23-jarige Koptisch christen die gediscrimineerd werd in het leger, een individueel geval betreft. Verzoeker toont niet aan met objectieve informatie dat Koptische christenen tijdens hun legerdienst worden gevisieerd en gediscrimineerd, in die mate dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade.

2.6.6. De commissaris-generaal oordeelde voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij wijst op de systematische en ingrijpende geweldplegingen tegen Koptische christenen en citeert in dit verband uit enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels. Verder stelt hij dat de commissaris-generaal zich verschuilt achter het feit dat het aantal christelijke slachtoffers tot op heden beperkt is gebleven en benadrukt hij dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers, gelet op het feit dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk over “een reëel risico op ernstige schade” door onder andere “onmenselijke of vernederende behandeling” spreekt.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen, waarvan de inhoud overigens grotendeels aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23). Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten en artikelen blijkt niet dat voormelde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zou zijn.

2.6.7. Het voorbeeld van verzoekers buurman S.A.M. waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift naar verwijst en dat hij eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aanhaalde, vertoont, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, nauwelijks enige gelijkenis met zijn relaas. Verzoeker brengt niets in tegen die pertinente vaststelling. Het verhaal omtrent S.A.M. doet hoe dan ook geen afbreuk aan en vermag geen ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen.

2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.1. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die voormelde vaststelling in een ander daglicht stelt. Immers, ofschoon uit de door hem bijgebrachte artikels van BBC News en The New York Times alsook uit voormelde informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger werden geviseerd en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Met betrekking tot het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Egypte van 25 november 2013 wijst de Raad erop dat dit slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen, welke op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.9. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS